

Arrest

nr. 163 821 van 10 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 november 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 23 mei 2013, in haar verklaarde hoedanigheid van descendent ten laste van een Belgische onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De burgemeester van de stad Antwerpen neemt op 23 september 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoekster stelt tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 124 521 van 22 mei 2014 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen de beslissing van 23 september 2013.

1.4. Verzoekster dient op 30 juni 2015, in haar verklaarde hoedanigheid van descendent ten laste van een Belgische onderdaan, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 25 november 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 10 december 2015 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel §2, §4, 5ds lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.06.2015 werd ingediend door:

Naam: [M.]

Voornaam: [A.]

Nationaliteit: Armenië

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...’

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen ‘dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijlagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijlagen niet in aanmerking genomen.’

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

-schrijven RvP dd. 30.04.2013, 27.06.2013, 16.06.2014, 18.07.2014, 20.10.2014, 14.03.2015 en 11.09.2015; postassignaties (BPost) voor de maanden januari - september 2015: uit deze stukken blijkt dat de referentiepersoon minstens vanaf minstens 2013 een ‘inkomensgarantie voor ouderen’ of IGO ontvangt. Echter, gezien een IGO wordt beschouwd als een aanvullend bijstandsstelsel, wordt het niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

- verklaring OCMW Antwerpen dd. 18.09.2015 en bijbehorende rekeninguittreksels voor de maanden februari 2015 en april - mei 2015 waaruit blijkt dat de moeder van betrokkene een leefloon ontvangt. Uit het administratieve dossier blijkt dat zij de toestemming gaf om deze bedragen te laten storten op het rekeningnummer van de referentiepersoon. Echter, aangezien het leefloon een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel is, kunnen deze bedragen niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken”.

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 40ter, 42 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“-Verzoeksters aanvraag tot gezinshereniging met haar Belgische vader wordt geweigerd omdat de bestaansmiddelen van haar vader bestaan uit een “inkomensgarantie voor ouderen” (hierna: IGO).

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

[...]

Artikel 40ter bepaalt uitdrukkelijk welke middelen uit aanvullende bijstandsstelsels niet in aanmerking worden genomen, nl. het leefloon, de aanvullende gezinsbijslagen, financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen.

De IGO valt hier niet onder en wordt dus niet uitgesloten voor de beoordeling van “stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen”.

In deze zin oordeelde uw Raad reeds in het arrest nr. 123 609 van 7 mei 2014:

“Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels niet in aanmerking genomen worden. Deze bepaling somt op limitatieve wijze op over welke aanvullende bijstandsstelsels het gaat, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen.

De inkomensgarantie voor Ouderen, die wordt uitgekeerd door de Rijksdienst voor Pensioenen, is niet opgenomen in de opsomming van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De verwerende partij kan dus niet zonder meer stellen dat de Inkomensgarantie voor Ouderen “een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel is”.

In de bestreden beslissing bestempelt verwerende partij de IGO onterecht als een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel dat niet kan worden beschouwd als “stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen”. Daardoor schendt verwerende partij artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

-Artikel 42 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt dat het bestuur een behoefteanalyse moet maken van het gezin om na te gaan welke bestaansmiddelen vereist zijn om in de behoeften van het gezin te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid.

Met deze bepaling wou de wetgever een omzetting geven aan de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Chakroun, waarin het Hof stelde dat aanvragen gezinshereniging individueel behandeld moeten worden en dat lidstaten geen minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager, nu de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen:

“Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld.”

(HvJ 4 maart 2010, nr. C-578/08, Chakroun, § 48)

Ook op basis van deze verplichte behoefteanalyse was verwerende partij verplicht om de inkomsten IGO van de vader van verzoekster, in aanmerking te nemen.

Verwerende partij moest immers bepalen welke de behoeften van het gezin zijn en vervolgens oordelen of zij in deze behoeften zouden kunnen voorzien. Om aan te tonen dat het gezin perfect in staat is in haar eigen behoeften te voorzien, legde verzoekster de vermelde stukken over: IGO (en leefloon moeder).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij op geen enkele manier een behoefteanalyse heeft doorgevoerd, ondanks het feit dat verzoekster haar hiervoor de nodige elementen aanreikte. Deze behoefteanalyse is op basis van artikel 42, §1 Vw. nochtans verplicht.

Door de voorgelegde inkomsten niet in aanmerking te nemen als bestaansmiddelen van verzoeksters vader, noch in rekening te brengen bij een behoefteanalyse, schendt verwerende partij artikel 40ter en 42, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien schendt zij de materiële motiveringsplicht, die gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

Ook schendt verwerende partij hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit principe verplicht haar immers om een beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Door de

feitelijke financiële situatie van verzoeksters vader, ondanks de stukken in het dossier, niet correct en nauwkeurig na te kijken, heeft verwerende partij onzorgvuldig gehandeld.”

2.2.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.2.2. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de aangevochten beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In casu diende verzoekster een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als descendent ouder dan eenentwintig jaar van een Belgische onderdaan. Zij beriep zich aldus op een recht op verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 3° en 4 juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt in dit verband als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt [...]

[...].”

In de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden oordeelt verweerder dat in casu verzoekster niet heeft aangetoond dat is voldaan aan de voorwaarde vervat in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dat de Belgische ascendent dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verweerder stelt in dit verband vast dat de eigen bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon bestaan uit een inkomensgarantie voor ouderen, doch dergelijke bestaansmiddelen zijn te beschouwen als bestaansmiddelen verkregen uit een aanvullend bijstandsstelsel en aldus niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Hij stelt vervolgens vast dat de inkomsten van de echtgenote van de Belgische referentiepersoon op het rekeningnummer van deze laatste worden gestort, doch deze inkomsten bestaan uit een leefloon en aldus het eveneens inkomsten betreft verkregen uit een aanvullend bijstandsstelsel die niet in aanmerking kunnen worden genomen.

Verzoekster betoogt dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat de inkomensgarantie voor ouderen is te beschouwen als een vorm van aanvullende bijstand die niet in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling of stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorliggen. Zij stelt dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet op limitatieve wijze bepaalt welke middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels niet in aanmerking worden genomen en de inkomensgarantie voor ouderen hierbij niet uitdrukkelijk wordt vermeld. Zij verwijst in dit verband naar het arrest nr. 123 609 van 7 mei 2014 van de Raad.

Bij arrest nr. 232.848 van 10 november 2015 ging de Raad van State evenwel over tot de vernietiging van dit door verzoekster aangehaalde arrest van de Raad. Aldus blijkt niet dat verzoekster nog langer dienstig hiernaar kan verwijzen. De Raad van State oordeelde in dit verband daarenboven als volgt:

“Naar luid van artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet wordt voor de berekening van de bestaansmiddelen geen rekening gehouden met “de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels”.

“Aanvullende bijstandsstelsels” moeten worden onderscheiden van de gewone vervangingsinkomens uit de sociale zekerheid en worden niet door eigen bijdragen maar volledig door de overheid gefinancierd. Dit wordt ondersteund door artikel 2, 1°, e, van de wet van 11 april 1995 ‘tot invoering van het “handvest” van de sociaal verzekerde’, waarin wordt gesteld dat het stelsel van sociale bijstand bestaat uit tegemoetkomingen aan gehandicapten, het recht op een bestaansminimum, de gewaarborgde gezinsbijslag en het gewaarborgd inkomen voor bejaarden.

Vermits de IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn, behoort zij ontegensprekelijk tot de aanvullende bijstandsstelsels.

In dit verband dient ook te worden verwezen naar de ratio legis van het meergenoemde artikel 40ter voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd. Deze voorwaarde heeft tot doel te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden. De IGO valt echter volledig ten laste van de overheid. Indien een verblijfsrecht zou worden verkregen in functie van een persoon die dergelijke tegemoetkoming ontvangt, zou de vreemdeling volledig ten laste van de overheid vallen. De IGO, die in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers is, valt dan ook onder de in artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet bedoelde “aanvullende bijstandsstelsels”. Vermits de IGO onder dit laatste begrip valt, wordt aan het voorgaande geen afbreuk gedaan door het feit dat zij niet uitdrukkelijk is opgenomen in de opsomming van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2°, van de vreemdelingenwet.

De doelstelling van artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet stemt overeen met artikel 7, 1, c, van richtlijn 2003/86 waarin wordt bepaald dat de betrokken lidstaat bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging de persoon die het verzoek heeft ingediend kan verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over “stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat”. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft dienaangaande overwogen dat sociale bijstand betrekking heeft op “bijstand van overheidswege [...] waarop een beroep wordt gedaan door een persoon, in dit geval de gezinshereniger, die niet beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en die daardoor

dreigt tijdens zijn verblijf ten laste van de sociale bijstand van de gastlidstaat te komen” en dat “het begrip ‘sociale bijstand’ in artikel 7, lid 1, sub c, van de richtlijn [...] immers [moet] worden uitgelegd als bijstand die in de plaats komt van ontbrekende stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten en niet als bijstand ter dekking van bijzondere en onvoorziene kosten”. (HvJ 4 maart 2010, nr. C-578/08, Chakroun, § 46 en § 49)”

Deze zienswijze wordt bijgetreden en aldus stelt de Raad vast dat verweerder in de thans bestreden weigeringsbeslissing heeft gehandeld in overeenstemming met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waar hij oordeelde dat de inkomstengarantie voor ouderen van de Belgische referentiepersoon valt onder de in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde “aanvullende bijstandsstelsels” en om deze reden niet in aanmerking wordt genomen bij de beoordeling of er stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen voorliggen.

Verzoekster wijst vervolgens op de bepalingen van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, die luiden als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Overeenkomstig deze wetsbepaling is verweerder indien niet is voldaan aan de voorwaarde van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet, verplicht om op basis van de eigen behoeften van de vervoegde burger van de Unie/Belg en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (zie in dit verband RvS 19 december 2013, nr. 225.915). Verweerder dient in het kader van de behoefteanalyse te onderzoeken of gelet op de behoeften van het gezin het aangetoonde (stabiele en regelmatige) inkomen waarover de referentiepersoon beschikt kan volstaan om te voorkomen dat het gezin ten laste zal komen van de openbare overheden, en welke bestaansmiddelen zij hiertoe nodig hebben.

In casu doet zich evenwel de situatie voor waarin wat de Belgische referentiepersoon betreft enkel bestaansmiddelen voorliggen die worden verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels en aldus, gelet op artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2° van de Vreemdelingenwet, niet in aanmerking kunnen worden genomen bij het bepalen of is voldaan aan de voorwaarde te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Bij gebrek aan stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet, is er geen sprake van dergelijke bestaansmiddelen die lager zijn dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentiebedrag en dient verweerder niet over te gaan tot de in artikel 42, § 1, van de Vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse (RvS 25 november 2015, nr. 233.022). In deze situatie blijkt ook niet welk belang verzoekster heeft bij haar grief dat verweerder nader had dienen te bepalen welke bestaansmiddelen voldoende zijn om in de behoeften te voorzien. Indien er totaal geen inkomsten zijn of indien er geen inkomsten zijn die verweerder vermag in aanmerking te nemen, kan verweerder immers niet vaststellen dat de inkomsten van een gezin, rekening houdende met de eigen kenmerken van dit gezin, toch volstaan om in de behoeften van een vreemdeling en de referentiepersoon die hij wenst te vervoegen te voorzien (RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt

derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat verweerder zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en dat enig onzorgvuldig handelen niet kan worden vastgesteld.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

2.2.4. Verzoekster beroept zich ten slotte nog op een schending van artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Zij blijft evenwel in gebreke toe te lichten op welke wijze de thans bestreden beslissingen deze wetsbepaling dan wel zouden hebben miskend. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, dan ook onontvankelijk.

2.2.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. CORNELIS